

(*Run-Lära*, s. 80 f.); jfr hans ovan s. 275 återgivna översättning. Även C. C. Rafn räknar med att inskriften består av två halvstrofer: »Hver Halvstrophe er anbragt i sit Slangebaand, og af de tvende Ord, som ikke høre til Verset men til Meningens Fuldstændighed, staar ᚠᚢ i Slutningen af det ene og ᚠᚢᚠᚢ i Begyndelsen af det andet Baand» (*Runeindskrift i Piræus*, s. 167). S. Grundtvig, Brate, Bugge och andra forskare uppfatta endast inskriftens första hälft som vers, se *Runverser*, s. 128 och *Svenska runristare*, s. 58.

Inskriftens senare del har fått en något ovanlig formulering: *ok Arngærðr þau letu kumbl ræisa þessa at* ... Sannolikt skall *ok Arngærðr þau* uppfattas som början av en ny sats. Möjligt är emellertid också att, som von Friesen i sitt senaste arbete gör, föra *ok Arngærðr* till den första satsen: »Vädralde lät föra en mäktig sten från stranden av Långgarn, han och (hans hustru) Arngärd; de läto» ... (*Namn och bygd* 1930, s. 109). Även ordföljden *letu kumbl ræisa þessa* är anmärkningsvärd; den normala, prosaiska, hade ju varit *letu ræisa kumbl þessa*.

Runföljden 58—61 *kubl* har tidigare oriktigt lästs *kuial*, se ovan 'Till läsningen'. Denna läsning har gett anledning till diskussion, se t. ex. C. C. Rafn, a. a. s. 167 och *Runverser*, s. 127 och 128.

Uttrycket *kumbl þessa* (plur.) åsyftar här det färdigställda minnesmärket och har sålunda en annan innebörd än orden *stæin almikinn*, som syfta på själva blocket. Diskussionen om betydelsen av ordet *kumbl* redovisas av Karl Martin Nielsen i *Danske Studier* 1941, s. 33—49.

U 735 är, som redan Brate har antagit (*Svenska runristare*, s. 58), utförd av Balle. Möjligen har ännu en sten, utförd av samme ristare, varit rest på Långarnö mark, se U 736.

736. Långarnö, Villberga sn.

Litteratur: C. R. Brolin, Skrivelse den 12/7 1879 till Konungens Befallningshafvande i Upsala Län (ATA); VHAkad:s protokoll den 20/s 1879; VHAkad:s concepter den 25/s 1879; Månadsbladet 1889, s. 158; UFT h. 9 (1880), s. LXXVIII f.

C. R. Brolin, ägare till Långarnö gård, skriver år 1879 till Konungens Befallningshafvande i Upsala Län: »Härigenom får [jag] i ödmjukhet anmäla, att jag någon dag i sistlidne Juni hade missödet att låta sönderspränga en runsten — den liknade en mindre berghäll och låg med runorna vända nedåt mot jorden. Först efter en tid och sedan en del af nämnde runsten kommit in i stenfoten till min byggnad och af de strida regnskurarna blifvit rentvättad, märkte jag misstaget. Jag skulle tro, att bitarna så pass kunna sammankomma att möjlighet kan blifva att afläsa runorna.» I Vitterhetsakademiens protokoll 20/s 1879 (§ 313) meddelas följande: »Från Konungens Befallningshafvande i Upsala Län hade till Akademien blifvit öfverlemnad en skrivelse från C. R. Brolin, som anmäler, att han ovetande låtit sönderspränga en runsten å Långarnö i Villberga socken, och att han anser bitarne, som blifvit inlagda i stenfoten under hans byggnad, möjligen kunna så hopsättas, att runskriften blifver läslig. Akademien beslöt hos Konungens Befallningshafvande anhålla, att Hr Brolin måtte anmanas besörja en sådan hopsättning af de nu spridda bitarne.» Några dagar senare (25/s 1879) sändes en skrivelse till K. B. med anhållan, att Brolin skulle »anmanas» att »söka samla och, om möjligt är, sammanfoga de till en del i stenfoten under hans byggnad inlagda bitarne af denna sten ...» Man har tydligen ansett sannolikt, att den söndersprängda stenen har varit U 735; detta framgår av skrivelsens slut, där det påpekas, att det vore viktigt, om inskriften kunde »afläsas», eftersom »denna inskrift, ifall stenen är densamma som finnes upptagen i Göranssons Bautil och Liljegrens Runurkunder, synes vara i vissa delar oriktigt tolkad.»

Under rubriken »Nyfunnen runsten» skriver P. J. Lindal i UFT (1880): »I slutet af Augusti månad 1879 anställde undertecknad för Upplands Fornminnesförenings räkning undersökning å stället med anledning af inkommen anmälan om en nyfunnen runsten i Villberga socken. För-

